

af Stillingerne, men derimod vil de i København og paa Frederiksberg, hvor de paa-gældende er Tjenestemænd, der efter den hidtil gældende Lov oppebærer Dyrtids- og Konjunkturtillæg, følge den almindelige Bevægelse, som er foreslaaet i Tjenestemandsløven, saaledes at Dyrtids- og Konjunkturtillæget bortfalder og der i Stedet for bliver givet et Forsørgertillæg.

Medens det med Hensyn til Kirkebetjeningen formentlig ikke kan blive vanskeligt at opnaa nogenlunde Enighed om de foreslaaede Ændringer, hvorved der skal indvindes Beparelser, saa de kirkelige Udgifter bliver mindre, stiller Sagen sig ikke saa lidt vanskeligere, naar man kommer til Præstelønningerne. Der er det nødvendigt at gøre Forskel paa de Lønninger, som efter den nugældende Lov af 1920 er tilkendt Præster i København og paa Frederiksberg, og de Lønninger, som er fastsat i Loven af 1922, hvori Lønningsbestemmelserne fra Loven af 1919 er overført med den Ændring, som en lille Lov af 1921 medførte. Det er nødvendigt, siger jeg, at gøre Forskel paa disse to Love. Det er almindelig anerkendt, at Lønningsloven for Præster i København og paa Frederiksberg kan siges i det store og hele at være en rimelig og naturlig Lov, der tilkender Præsterne Lønninger, som kan anses for at være forsvarlige. Hermed skal dog ikke være sagt, at der ikke kan være et og andet, som kunde trænge til at ændres, men det er ikke af en saadan Art, at jeg mener, der er nogen Grund til at stille Ændringsforslag i dette Øjeblik. Det er foreslaaet, at Embedernes indbyrdes Forhold skal være det samme, som da Loven blev givet i 1920, og dertil sigter en foreslaaet Ændring. I Loven af 1920 var der fastsat et bestemt Antal Embeder i hver Lønningsklasse. Disse Antal passer ikke længere, fordi der er kommet flere Embeder til, og der er da foreslaaet indført en almindelig Bestemmelse, der fastsætter det Forhold mellem Lønningsklasserne, som tidligere var udtrykt ved Antallet af Embederne indenfor de forskellige Klasser. I øvrigt mener jeg med Hensyn til Lønningerne for Præster i København og paa Frederiksberg, at de bør følge den almindelige Bevægelse, som er udtrykt i det Forslag om Ændringer i Statens Tjenestemandslønninger, som er forelagt for Rigsdagen, altsaa saaledes, at Dyrtids- og Konjunkturtillæg bortfalder og Forsørgertillæg indtræder i Stedet for. Derimod mener jeg, Sagen stiller sig betydeligt vanskeligere, naar man kommer til Loven af 30. Juni 1922, som bestemmer

Lønningerne for Præsterne udenfor København.

Jeg vil gerne have Lov til for det høje Ting at paavise, at den Anskuelse efterhaanden har bredt sig i Befolkningen, at disse Lønninger vitterlig er for lave. Det kom bl. a. frem, da den daværende højtærede Kirkeminister, Hr. J. C. Christensen, ved Forelæggelsen af den københavnske Lov i Landstinget udtalte, at man nok kunde se, at der var et Misforhold til Stede mellem Lønningsloven af 4. Oktober 1919 og Lønningsloven af Juni 1920 for de københavnske Præster, et Misforhold, som vilde bevirke, at det antagelig vilde blive sjældent, at nogen Præst fra København vilde søge bort fra Hovedstaden og ud paa Landet, og dette maa han — og jeg mener med Rette — anse for at være uheldigt. Jeg tror, at der skal lægges en ikke ringe Vægt paa, om det nu og da kunde ske, at en Præst i København kunde forflyttes og kunde staa sig ved at blive forflyttet fra København; det vilde for det københavnske Kirkeliv utvivlsomt være en Fordel. Men den daværende højtærede Kirkeminister mente, som sagt, at nu var dette umuliggjort, fordi det ikke kunde forudsættes, at en københavnsk Præst vilde gaa ned i Lønning, og det vilde han blive nødt til, naar han skulde ind under Lønningsloven af 30. Juni 1922. Om denne udtalte han: Det er tydeligt, at Lønningsloven for Provinserne er blevet noget knap, og at Antallet af de Embeder, der efter denne Lov er sat i første Lønningsklasse, er for ringe i Forhold til det samlede Antal af Embeder. Det skal indrømmes, at der er sket nogen Forbedring ved den lille Lov af April 1921, som gav Præsterne en Godtgørelse for visse Embedsudgifter, men det kan paa ingen Maade siges, at man derigennem har udjævnet Forskellen og stillet Præsterne udenfor København paa det Lønningsniveau, som de med Rette burde være stillet paa. Det var altsaa, da Lovforslaget blev forelagt i Landstinget i 1920. Det synes, som om denne Erkendelse ogsaa har fundet Udtryk paa anden Maade indenfor den danske Rigsdag. Der er i hvert Fald sket det, at Rigsdagen paa Forslag af Finansudvalget har tilkendt adskillige Byers Præster en ekstraordinær Kontorholds- og Befordringsgodtgørelse paa 600 Kr. Jeg maa lægge stor Vægt paa, at dette er sket, thi jeg kan ikke se det anderledes, end at det indeholder en Erkendelse af, at her var noget, som maatte afhjælpes, medens jeg paa den anden Side ikke rigtig ser den